

Над степом козацьким летять хрести

Ігор Павлюк

Над степом козацьким летять хрести
І в землю ростуть тополі.
Я ж в місті старезному зміг знайти
Ліхтарне обличчя долі.

Тут річка сама поламала лід,
А вітер насіяв лісу.
Все більше душі, усе менш Землі.
Нема що послати к бісу.

Усі недоспівані тут пісні.
Усе не довчилось жити.
Лиш тим, що не вішались на струні,
Немає куди спішити.

На цвинтарі граються діти слів,
А люди — мов скло разносять...
Але відірватися від Землі
Може земля й березнева осінь.

Це місто не пустить мене ні з ким.
А вирвусь — назад не прийме.
Я тут zostаватимусь молодим
До третіх твоїх обіймів.

По ночах тягтиму червоний чай
І спати в підземних ріках...
Над степом козацьким летить свіча,
Мов просить вогню каліка.

А хтось десь вселенську печаль таїть.
Іскриться від сині поле.
Я в місті пройшов через сон століть,
Яких не було ніколи.